

Un banyolí al país de les recol·lectores gegants

Una empresa dels EUA "fitxa" un jove del Pla de l'Estany per conduir aquestes llegendàries màquines

Un banyolí al país de les recol·lectores gegants

La història de Martí Canadell passa en poc més d'un any. És el temps que ha tardat en complir el seu somni: treballar als Estats Units d'Amèrica conduint una gegantina màquina recol·lectora de cereals. L'empresa BT Harvesting va decidir contractar-lo a condició que tingués els carnets reglamentaris per portar aquestes andròmines monstruoses, una tasca a la qual s'hi va dedicar en cos i ànima. Ara, un cop viscuda l'experiència, n'explica els detalls.

F. BENEJAM GIRONA

Durant les classes avorrides del seu cicle formatiu d'Indústries Alimentàries, Martí Canadell matava el temps mirant vídeos de tractors al Youtube. Les màquines agrícoles sempre havien estat la passió d'aquest jove banyolí de vint-i-pocs anys amb prou energia com per compaginar els seus estudis amb la seva feina a germans Puigdevall.

Un d'aquests vídeos anava sobre les enormes recol·lectores dels Estats Units, aquelles màquines gegantines que pentinen els camps infinits de cereals de les Grans Planures americanes.

La potent imatge d'aquell monstre d'acer i alumini escopint tones i tones de gra per un tub lateral va impactar en el jove com si un Cupido agrícola hagués disparat la fletxa directament al seu cor. "Recordo que vaig fixar-me en el nom de l'empresa gravada a la recol·lectora i la vaig buscar a Google. En un tres i no res tenia el nom d'algunes companyies i ja estava pensant en posar-m'hi en contacte perquè em diguessin com ho havia de fer per treballar amb elles", recorda.

La missió de Canadell no era complicada. Era pitjor que això. Sense saber ni un borrall d'anglès, sense els permisos per portar aquelles andròmines, sense experiència i amb una vida més o menys encarrilada al Pla de l'Estany, el seu somni estava condemnat a no sortir de les parets del seu cap. Però va decidir seguir.

"De totes les sol·licituds que vaig enviar, només dues em van respondre. Una d'elles era d'una empresa de Kansas que m'oferia feina per a l'any vinent. "Si t'hi veus en cor, t'agafem", em deien. Això sí, primer m'havia de treure el carnet americà de conduir camions".

Cinc exàmens

Per treure's el carnet en qüestió era necessari passar cinc exàmens teòrics i pràctics. En anglès (of course) i en terra americana. S'ho va agafar com un repte. "Em vaig dir que em quedaven vuit mesos i que ho havia d'intentar".

Martí va entomar el problema per parts. Primer, el coi d'anglès. "Vaig demanar a un amic meu que era professor d'anglès, en Jordi Galí, que m'ajudés". Els dos van posar-se mans a l'obra cada dia, setmana rere setmana. Quan no traduïen el feixuc manual del carnet de camió, "matxacaven" el present continuous. Passat un temps, Galí va donar-li un savi consell: "si vols tirar milles has d'anar a un país anglosaxó".

Va escollir Irlanda. I es va passar gairebé un mes a la petita de les illes Britàniques a casa d'un agricultor al qual ajudava amb les tasques diàries a canvi d'allotjament i de lliçons improvisades d'anglès. Allà va perfeccionar l'idioma i va guanyar experiència per encarar el seu moment.

I aquest va arribar el maig de 2015. En un obrir i tancar d'ulls, Martí Canadell es trobava a Wichita, Kansas, compartint roulotte amb altres aspirants com ell i fet un mar de nervis. Cinc exàmens l'esperaven en aquella terra remota: els d'automòbil, coneixements generals, camió rígid, frens d'aire i camions dobles i triples. "Jo no sóc creient, però t'asseguro que en aquell moment concret m'hi vaig tornar".

Però vuit mesos de colzes no podien quedar-se sense recompensa. Va superar tots els exàmens. Fins i tot el pràctic de camió: "l'examinador es va apiadar de mi. Devia veure el meu esforç i em va mig aprovar".

El genet d'una andròmina

Amb els títols sota el braç i amb la temporada per encetar, es va presentar a les portes de BT Harvesting, l'empresa que li havia guardat el lloc. El banyolí havia complert el seu somni: ser el genet d'una d'aquelles andròmines gegants de 350.000 euros que no feia ni un any veia a través del Youtube.

"Vaig pensar de valent. Em portaven el menjar a la cabina i de vegades fèiem jornades de 33 hores seguides. Aguantava a base de begudes energètiques, cafeïna i el que fos. Però va valdre molt la pena. I, a més, a vegades no era tan dur. Si hi havia humitat treballaves menys estona, i si plovia no sorties", rememora.

La seva odissea el va portar pels camps de llocs com Oklahoma, Nebraska, Dakota, Colorado i el sud del

Canadà. El seu encarregat sortia cada dia de matinada i observava el temps com si fos un guerrer indi: "Avui hi ha una lleugera humitat. Comencem a les nou".

Llavors entrava a la cabina hiperequipada de la màquina, la programava amb unes coordenades i el gegant començava a moure's, engolint quilos i quilos de plantes sense parar i vomitant-ne el fruit en uns camions que la seguien de prop. Dia rere dia.

L'empresa només utilitzava les màquines una temporada, després les venia per comprar-ne de noves. Però cada temporada les recol·lectores recorrien amunt i avall una distància superior als 2.000 quilòmetres. De lluny totes eren iguals, però ell va decidir posar-hi el toc patriòtic, essent la seva l'única gran recol·lectora de l'empresa (i probablement del món) en portar una estelada.

El retorn... definitiu?

Quan va acabar la temporada de recol·lectar, en Martí ja portava milers de quilòmetres a les espatlles. Havia recol·lectat tones de cereals, vist paisatges d'aquells que et treuen l'alè, havia compartit records amb gent de tot arreu. I llavors, tot i que una part d'ell ja s'havia quedat allà per sempre, va decidir tornar.

BT Harvesting li ha ofert feina per la temporada que ve, però ell de moment l'ha declinat. "És molt dur. A més, aquí tinc feina i, vulguis que no, és casa meva. Ara, ho recomano moltíssim com a experiència".

Que quina és la recepta per aconseguir el seu somni? "Sóc jove, amb ganes de viure una experiència, molta iniciativa i ganes de treballar. Quan estàs emmerdat, tot va sol", sentència.

Potser no tornarà a fer de recol·lector, però atenció a la cita profètica del seu Facebook: "Recol·lectar és com el sexe. Un cop ho provis, no voldràs deixar-ho".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/06/12/banyoli-al-pais-recol·lectores-gegants/788111.html?utm_source=rss